

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

La ciutat no es pot llegir en braille

La noia mira cap als costats. El ferrocarril de la Generalitat s'ha aturat a Sarrià. La noia es diu **Marta Rodríguez** i pregunta a la dona que té al davant: «¿On som?» La dona s'estranya, veu el verd indicatiu que aquella parada és Sarrià i dubta abans de respondre. El segon dubitatiu dóna pistes a la **Marta**. «No hi veig». Per instint, mostra el bastó. El diàleg s'atropella: «A Sarrià». La **Marta** li pregunta si la podrà avisar quan el tren s'aturi a Sant Joan. El noi que està assegut al costat de la **Marta** hi intervé: ell baixa a Sant Joan.

Aquesta cronista presència l'escena com a actriu de cine mut. És cert: aquella veu a l'estil *Catalunya Ràdio* que anuncia les parades, avui està absent. ¿És habitual? La cronista fa aquest mateix viatge diverses vegades a la setmana i no sap què respondre. Ni ella ni els altres passatgers. Ara el diàleg ja és tertúlia. La **Marta** ho sap perfectament, perquè ella es guia per aquests senyals imperceptibles per a molts altres: «En general les anuncien. Al metro, sempre. I a l'autobús, depèn».

Veure la ciutat

La **Marta** va perdre gairebé tota la visió als 16 anys i, des d'aleshores, ha après a veure la ciutat d'una altra manera. El seu bastó està ple de petits cops que parlen de moltes passejades i d'alguns xocs. ¿És fàcil moure's per Barcelona? Al subsòl, sí. A peu de carrer, depèn. «Places com la d'Espanya o aquelles obres que apareixen aquí i allà dificulten el dia a dia», explica.

Un informe de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat assenyala que el 90% dels 1.287 quilòmetres que té Barcelona són accessibles per a persones amb discapacitat. A l'informe, es llegeix que 180 quilòmetres de carrer no es poden adaptar per «característiques físiques».

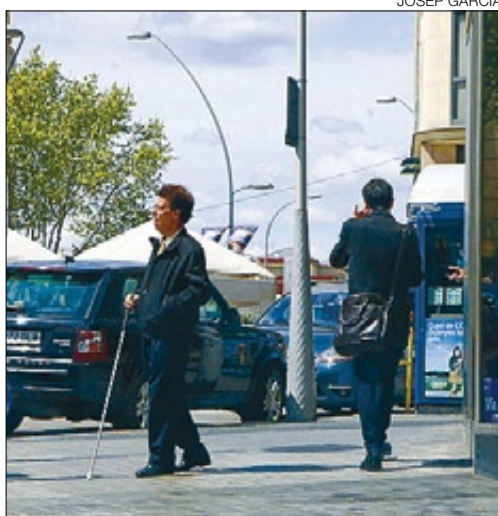
Dolors Luna, cap d'Autonomia Personal de l'ONCE, respon a una trucada d'aquesta cronista. «Barcelona és pionera en temes d'accessibilitat». Lu-

na se sorprèn per l'escena de Ferrocarrils. No acostuma a ser així. «Ara treballem perquè funcionin els altaveus que indiquen quin bus arriba a una parada. ¿No els has vist?», pregunta. No.

«La nostra principal guia és la paret». **Dolors Luna** diu això i aquesta cronista pensa en cadires, textos i menús que, des de fa anys, cada vegada són més habituals a Barcelona per aquella tendència de deixar el carrer en mans privades. «L'altre dia estava guiant una altra persona, l'estava ensenyant i em vaig ensopegar amb una cadena d'una terrassa. Més que fer-me mal, em vaig espantar molt», diu la **Dolors**.

El tren està a punt d'arribar a la parada de Sant Joan. La intuïció

JOSEP GARCIA

►► Un inident, a la plaça d'Espanya.

de la **Marta** salta: alguna cosa ha canviat des de l'última vegada que va agafar aquesta línia de tren. Ha aparegut una nova parada: Valpelleres.

A Sant Joan, la **Marta** i el noi baixen. Ella treu el bastó i el noi li ofereix el braç. Se'n van conversant. Al vagó de tren, la dona a qui s'havia dirigit la **Marta** explica que acaba d'anar a una exposició i l'explicació de les obres incloïa el braille. El carrer no es pot llegir en braille. Hem de confiar en l'urbanisme humà, la paret, el bastó i els altres. ▬

apiedecalle@elperiodico.com